

бавно. Коннитѣ полкове чакаха при селото — тѣхниятѣ часѣ още не бѣше дошелѣ. Войниците бѣха слѣзли отѣ конетѣ си, но бѣха готови и стегнати: карабинитѣ — прехвърлени презѣ рамо, сабитѣ — въ седлата. Офицеритѣ стояха на групи предѣ ескадронитѣ си, пушеха и се разговаряха.

Кризата настѣпи неочаквано привечерѣ. Цѣлото поле предѣ позицията почернѣ отѣ гѣсти вериги, които упорито и непрекъснато настѣпваха. Това бѣше цѣла ромѣнска бригада. Напраздно единствената батарея стреляше въ това живо месо, и въ плѣтнатата маса отваряше кървави и опустошителни празнини. Нови вериги се явяваха и ги запълваха. Тая стремителна атака бѣше нѣщо непривично и странно за ромѣнитѣ. Едвамѣ вчера тѣ бѣха бити и отхвърлени навсѣкѣде. Но има храбростѣ, която се поражда не отѣ високия духѣ, съзнание и ентусиазъмѣ, а отѣ болката на отчаянието и на безнадежността. Може би въ такава психологическа промѣна ромѣнитѣ се повръщаха отново и нападаха ожесточено и бѣсно. Малобройнитѣ защитници на позицията при Мустафа-Ачи почувствуваха, че настѣпватѣ тежки часове и то не за друго, а защото просто липсваха физическитѣ срѣдства да се унищожат и спре тая грамадна маса. Но батареята продължаваше смъртоноснитѣ си залпове, въ окопитѣ трещѣха картечници